

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DEVIL IN SPRING
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL ÎN PRIMĂVARĂ

Editura MIRON

Prolog

Evangeline, ducesă de Kingston, l-a scos din cadă pe nepoțelul ei și l-a înfășurat într-un prosop alb, moale. Chicotind, băiatul s-a protăpît pe picioarele dolofane și a încercat să se ridice în poala ei. L-a atins cu mîinile ude obrazul și părul, iar Evie a rîs.

- Fii cuminte, Stephen. A tresărît cînd el i-a prins hotărît șiragul dublu de perle din jurul gîtului. Oh, știam eu că nu ar trebui să le port cînd vin să-ți fac baie. T-tentăția este prea mare. Evie se bîlbîuse dintotdeauna, dar acum nu o mai făcea la fel de des ca în tinerețe.

- Vai, doamnă, a spus Ona, tînăra servitoare, alergînd spre ea. Trebuia să mă lăsați să-l ridic eu din cadă pe conașul Stephen. E destul de greu. Solid ca o stîncă.

- Nu mi-e deloc greu, a asigurat-o Evie, sărutînd obrajii îmbujorați ai copilului și desfăcîndu-și perlele din încleștare.

- Sînteți foarte amabilă să ne dați o mînă de ajutor cu copiii, în ziua liberă a doicîi. Fata i-a luat cu grijă copilul din brațe și a continuat: oricare dintre cameriste mi-ar fi sărit în ajutor. Dumneavoastră aveți multe alte lucruri mai importante de făcut.

- N-nimic nu este mai important decît nepoții mei. Îmi face placere să petrec timp în camera lor – îmi amintesc de vremurile în care copiii mei erau mici.

Ona a rîs pentru că Stephen întinsese deja mâna spre boneta ei cea albă.

- Îl dau imediat cu pudră de talc și-l îmbrac.
- Iar eu îi voi aranja lucrușoarele, a spus Evie.

- Nu este nevoie să faceți asta, doamnă. Servitoarea încerca să fie fermă dar și politicoasă în același timp. Aveți o rochie dintr-un voal atât de fin! Ar trebui să stați în salon, să citiți o carte sau să brodați ceva. Văzind că Evie se pregătea să riposteze, Ona a adăugat repede: și aşa doica mi-ar pune capul jos dacă ar afla că v-am lăsat să mă ajutați, chiar și atât.

Şah-mat.

Ştiind prea bine că doica le-ar fi pus *amîndurora* capul jos, dacă afla, Evie a oftat resemnată și a mai adăugat doar, printre dinți:

- Dar port șorț!

Servitoarea a ieșit din baie zîmbind satisfăcută, purtîndu-l în brațe pe Stephen.

Încă îngenunchiată pe covorașul din fața căzii, Evie a dus mîinile la spate să-șidezlege cordonul șorțului din flanelă. și-a spus pentru a nu știu câtă oară că nu era deloc ușor să te ridici la înălțimea așteptărilor celorlalți în privința felului în care se comportă o ducesă. Păreau cu toții hotărîți să nu o lase să facă nimic mai greu decît să-și amestece ceaiul în ceașcă cu o linguriță din argint. Deși era deja bunica a doi nepoți, avea o siluetă superbă – nu era deloc o problemă să scoată un copil din cadă sau să alerge cu un altul prin oranjerie. Nu mai tîrziu de săptămâna trecută șeful grădinilor îi ținuse o predică pentru că o surprinsese cocoțată pe gard, să ia de acolo câteva săgeți de jucărie rătăcite.

Pe cînd se chinuia în orb cu nodul încăpăținat al cordonului, Evie a auzit zgromot de pași. Deși cel care se aprobia

nu a scos nici un sunet, a știut imediat cine era, chiar înainte ca el să îngenuncheze în spatele ei. Niște degete puternice i le-au dat deoparte pe ale ei iar nodul s-a desfăcut imediat.

Un murmur mătăsos i-a mîngîiat pielea de pe gît.

- Văd că am angajat o doică nouă. Încîntător! Mîinile pricepute de bărbat s-au strecurat pe după șorț și au mîngîiat-o ușor din talie pînă spre sânii. Ești o femeiușcă voluptuoasă. Îți prevăd un trai bun aici.

Evie a închis ochii și s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de el. Gura lui tandră, special creată pentru păcat și senzații nebănuite rătăcea acum pe gîtul ei.

- Ar trebui însă să te previn, a continuat vocea seducătoare. Să te ții departe de stăpîn. E un desfrînat fără pereche.

Ea a zîmbit.

- Asta am auzit și eu. Este chiar atât de depravat precum se spune?

- Nu. Mai rău, chiar. Mai ales cînd este vorba de roșcate. I-a scos câteva ace din păr și o șuviță grea i-a căzut pe umăr. Biata de tine! Mă tem că nu-ți va da pace deloc.

Evie s-a cutremurat ușor cînd i-a simțit săruturile de-a lungul gîtelui.

- Și c-cum ar trebui să mă port cu el?

- Cît mai des, i-a răspuns el între două săruturi. Ea a chicotit ușor și s-a rotit în îmbrățișarea lui, ajungînd cu fața spre el.

Chiar și după treizeci de ani de căsătorie, inima îi tresărea cînd își vedea soțul, pe fostul lord St. Vincent, actual duce de Kingston. Sebastian se maturizase minunat, devenise un bărbat a cărui prezență intimida și fascina deopotrivă. De cînd îi revenise titlul de duce, cu zece ani în urmă, căpătase și o aură

de demnitate, caracteristică bărbaților cu vaste puteri. Numai ochii remarcabili, de un albastru deschis, cu străluciri de gheăță și foc, mai amintea de cel care fusese cel mai mare cuceritor din Anglia. Și mai era încă – Evie putea pune chezăsie pentru asta.

Timpul fusese blînd cu Sebastian și aşa avea să fie pînă la sfîrșit. Era un bărbat frumos, suplu și elegant, iar părul cîndva blond-auriu era acum brăzdat de șuvițe argintii, pe la tîmpile. Părea un leu în iarnă căruia nimeni nu ar fi îndrăznit să î se împotrivească. Maturitatea îi aduse cu ea și o privire de gheăță, o autoritate incisivă și aparența unui bărbat care sătuse și trecuse prin multe, aşa că era foarte greu de manipulat. Aproape imposibil, chiar. Dar atunci cînd ceva îl amuză sau îl emoționa, zîmbetul lui devinea incandescent și irezistibil.

- Oh, tu erai! a spus Sebastian, prefăcîndu-se surprins. Tocmai mă pregăteam să o seduc pe o servitoare tînră și ce să vezi? Tu ești un caz mult mai dificil.

- Sedu-mă pe mine, s-a oferit Evie.

Soțul ei i-a zîmbit și i-a mîngîiat cu privirea chipul. I-a îndepărtat de pe chip cîteva șuvițe care din rubinii devenisează acum de culoarea piersicii coapte.

- Lubirea mea, încerc să fac asta de treizeci de ani. Dar în ciuda tuturor eforturilor mele... A sărutat-o ușor, erotic, pe buze... încă mai păstrezi privirea inocentă a fetei timide cu care am fugit să mă căsătoresc. Nu poți încerca să pari blazată? Deziluzionată? A rîs încet sătind-o că se străduia, după care a sărutat-o din nou, mai apăsat și mai senzual, făcînd ca pulsul ei să se accelereze.

- De ce ai venit să mă cauți? l-a întrebat Evie, înclinînd ușor capul pe cînd buzele lui îi lunecau pe gît.

- Am primit vești legate de fiul tău.
 - Care din ei?
 - Gabriel. A avut loc un scandal.
 - De ce este Gabriel fiul tău atunci cînd ești mulțumit de el și este fiul meu atunci cînd face o prostie? a întrebat Evie, în timp ce Sebastian îi scotea șorțul și se pregătea să-i desfăcă corsetul.

- Eu sătări părintele virtuos, i-a răspuns el. Este logic: tot ce este rău a moștenit de la tine.

- Ba din contră! a ripostat ea.

- Chiar aşa? Sebastian o mîngîia cu tandrețe, sorbindu-i cuvintele. Eu sătări cel depravat? Nu, draga mea, nu este adevărat. Sunt absolut sigur că tu ești.

- Ba tu! a rostit ea hotărîtă iar respirația i s-a întretăiat pentru că mîngîierile lui erau tot mai intime.

- Hmm. Trebuie să lămurim acest lucru, o dată pentru totdeauna. Iar pentru asta te duc direct în pat.

- Așteaptă! Mai spune-mi despre Gabriel. Scandalul are vreo legătură cu... femeia aceea? Era deja de notorietate că Gabriel avea o aventură cu soția ambasadorului american. Evie nu fusese de acord cu această relație, încă de la început, dar sperase că se va încheia rapid. Numai că de atunci trecuseră deja doi ani.

Sebastian a privit-o. Era încruntat. A oftat scurt și a spus:

- A reușit să o compromită pe fiica unui conte. Din familia Ravenel.

Evie s-a încruntat la rîndul ei, repetînd în minte acel nume care i se părea cunoscut.

- Îl cunoaștem?

- Eu unul l-am cunoscut pe bătrînul conte, lord Trenear.

Soția lui era frivola și superficială – v-ați cunoscut cîndva la o expoziție de flori și ati discutat despre colecția ei de orhidee.

Respect pentru oameni și cărti

- Da, îmi amintesc. Își mai amintea și că n-o plăcuse deloc pe acea femeie. Si au avut o fată?

- Gemene. Iar acesta era primul lor Sezon londonez. Se pare că idiotul nostru fiu a fost prins *in flagrante delicto* cu una dintre ele.

- Îl moștenește pe tatăl lui, i-a spus Evie.

Părind foarte insultat, Sebastian s-a ridicat în picioare și a tras-o după el.

- Tatăl lui nu a fost prins niciodată.

- Cu excepția mea, i-a răspuns Evie.

Sebastian a rîs.

- Adevărat.

- Ce înseamnă mai exact *in flagrante delicto*?

- În traducere? În flagrant, chiar în clipa în care se petrece fapta. A ridicat-o cu ușurință în brațe și a continuat: cred că se impune o demonstrație, chiar acum.

- Dar cum rămîne cu s-scandalul? Cu Gabriel și cu fata aceea și...

- Toți ceilalți pot să mai aștepte, i-a răspuns ferm Sebastian. O să te seduc pentru a zece mia oară, Evie, și măcar de data asta vreau să fii foarte atentă.

- Da, domnule, i-a răspuns ea supusă și și-a încolăcit brațele în jurul gîtelui soțului ei, care a dus-o în dormitor.

Capitolul 1

Londra, 1876

Cu două zile în urmă....

Lady Pandora Ravenel se plăcisea.

De moarte.

Se plăcisea de atîta plăciseală.

Iar Sezonul londonez abia începuse. Trebuia să îndure patru luni de baluri, serate, concerte și dineuri pînă ce se va închide sesiunea parlamentului iar familiile din lumea bună se vor întoarce la domeniile lor de la țară. Asta însemna cel puțin șaizeci de dineuri, cincizeci de baluri și numai Dumnezeu mai știa câte serate.

Nu avea cum să le supraviețuiască.

Cu umerii căzuți, Pandora s-a sprijinit de spătarul scaunului și a privit sala de bal, ticsită de oameni. Erau acolo domni îmbrăcați formal, în negru, ofițeri în uniformă și doamne înfășurate în tul și voaluri de mătase. De ce erau oare acolo, cu toții? Ce mai aveau să-și spună? Ce rămăsese nespus de la ultimul bal?

Și totuși se părea, și-a spus morocănoasă Pandora, că ea era singura de acolo care nu se distra.

Undeva, în mijlocul celor care se roteau în ritm de vals, se afla sora ei care dansa cu multă grație în brațele unui posibil pretendent. Înă atunci, Cassandra nu i se păruse că Sezonul ar fi fost plăcitos și dezamăgitor, așa cum i se păruse Pandorei. Numai că ea părea mult mai dispusă să joace acel joc.

- Nu vrei să faci cîțiva pași și să stai de vorbă cu oamenii? O întrebase Cassandra ceva mai devreme. De ce să stai retrăsă într-un colț?

- Măcar aici, în colț, mă pot gîndi la lucruri interesante. Nu ștui cum de faci față atîtor plăcitoși, ore întregi.

- Nu sînt chiar toți așa, protestase Cassandra.

Pandora o privise sceptic.

- Dintre toți bărbații cu care ai făcut cunoștință pînă acum, este vreunul pe care îți-a dori să-l revezi?

- Nu încă, recunoscuse Cassandra, dar nu renunț pînă nu-i cunosc pe toți.

- Dacă l-ai cunoscut pe unul, concluzionase sumbru Pandora, i-ai cunoscut pe toți.

Cassandra ridicase din umeri.

- Dacă stai de vorbă, timpul trece mai repede. Ar trebui să încerci și tu.

Din nefericire, Pandora nu se pricepea deloc să facă conversație de salon. I se părea imposibil să se prefacă interesată atunci cînd un nobil pompos începea să se laude, să-și însire realizările, să povestească despre cît îl admirau ceilalți și cît de tare îl plăceau prietenii lui. Nu era deloc răbdătoare cu ducii sau conții în vîrstă care își doreau o soție tînără pe post de infirmieră sau cu văduvii care căutau, mai mult decît evident, o iapă de prăsilă. Gîndul că vreunul dintre ei ar putea-o atinge, chiar și cu mănuși în mîini, îi dădea fiori.

- Pandora? s-a auzit vocea stridentă a doamnei sale de companie. De ce stai din nou aici, într-un colț? Dă-mi carnetelul de dans. Vreau să-l văd.

Pandora a ridicat ochii spre Eleanor, lady Berwick și i-a întins fără tragere de inimă carnetelul de bal în formă de evantai pe care îl ținea prinț de încheietură.

Contesa era o femeie înaltă, cu o prezență maiestuoasă și spinarea dreaptă ca o coadă de matură. A răsfirat filele carnetelului cu copertă din fildeș și le-a privit cu ochi tăioși.

Toate erau albe.

Lady Berwick a strîns buzele, care au devenit la fel de subțiri ca o linie.

- Ar fi trebuit să fie completat pînă acum.

- Mi-am sucit glezna, i-a răspuns Pandora, fără să o privească în ochi. Să se prefacă rănită era singura șansă să poată sta retrăsă într-un colț și să evite orice companie. Regulile etichetei spuneau că, atunci cînd o lady refuza un dans din cauza oboselii sau unei indispoziții, nu mai putea accepta nici o altă invitație la dans în acea seară.

În glasul femeii care o însotise se citea dezaprobaarea.

- Așa înțelegi tu să-l răsplătești pe lordul Trenear pentru generozitatea lui? Toate rochiile scumpe și accesorile – de ce l-ai lăsat să îți le cumpere dacă nu aveai de gînd să profiți de Sezonul acesta?

Adevărul era că Pandora se simtea foarte vinovată. Vărul ei Devon, lord Trenear, cel căruia îi revenise titlul cu un an în urmă, după moartea fratelui ei, se purtase remarcabil de frumos cu ea și cu Cassandra. Nu numai că le plătise unele dintre cele mai scumpe rochii, dar le promisese și dote substanțiale, care le puteau garanta interesul oricărui burlac.

Era convinsă că părținii ei, care muriseră cu cîțiva ani în urmă, nu s-ar fi dovedit nici pe departe la fel de generoși.

Respect pentru oameni și cărti
- Nu am plănit să fac asta, a murmurat. Numai că nu am știut cît de greu îmi va fi.

Dintre toate, dansul i se părea cel mai dificil.

Anumite dansuri, cum era cadrilul, i se păreau acceptabile. Se descurca binișor, mai ales dacă partenerul ei nu o învîrtea prea repede. Valsul, însă, i se părea periculos... la fiecare întoarcere... fără exagerare. Ori de câte ori trebuia să se rotească în loc, Pandora își pierdea echilibru. După care, imediat, vedea negru în fața ochilor și era nevoie să înainteze așa, în orb. Lady Berwick nu știa nimic despre problema ei și, din rușine sau mîndrie, Pandora nu avea de gînd să-i spună niciodată. Numai Cassandra îi cunoștea secretul și povestea din spatele acestuia. Și o ajutase să ascundă adevărul, ani la rînd.

- Este greu doar pentru că tu faci să fie așa, a spus ferm lady Berwick.

- Nu înțeleg de ce trebuie să mă agit atât doar ca să-mi găsesc un soț care n-o să mă placă niciodată.

- Chiar nu contează dacă el te place sau nu. Căsnicia nu are nici o legătură cu sentimentele personale. Este doar o comuniune de interese.

Deși nu era de acord, Pandora și-a ținut gura. Cu aproape un an în urmă, sora ei mai mare, Helen, se căsătorise cu domnul Rhys Winterborne, un galez de obîrșie comună. Și erau foarte fericiți. Tot așa erau și vărul Devon și soția lui, Kathleen. Căsătoriile din iubire erau rare, dar nu imposibile.

Chiar și așa, Pandorei i se părea greu de imaginat un astfel de viitor pentru ea. Spre deosebire de Cassandra, care era o romantică, ea nu visase niciodată să se mărite și să aibă copii.

Nu dorea să aparțină nimănui și, mai ales, nu dorea ca cineva să-i aparțină ei. Oricît s-ar fi străduit să-și dorească asta, știa că nu va fi niciodată fericită ducînd o viață convențională.

Lady Berwick a oftat și s-a așezat lîngă ea, cu spatele paralel cu spătarul scaunului.

- Sîntem la începutul lui mai. Îți amintești ce ți-am spus eu despre asta?

- Că este cea mai importantă lună a Sezonului, cînd au loc cele mai importante evenimente.

- Corect. Lady Berwick i-a înapoiat carnetelul de bal. După ce se va încheia această seară mă aștept să faci eforturi. Le datorezi asta lordului Trenear și soției sale. Și ție. Și aş îndrăzni să spun că și mie, după toate eforturile mele.

- Ai dreptate, a spus încet Pandora. Și îmi pare rău – regret cu adevărat – că ți-am dat bătăi de cap. Dar îmi este foarte clar că nu sînt făcută pentru așa ceva. Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Am deja planurile făcute, vreau să mă întrețin singură și să trăiesc independent. Cu puțin noroc, voi avea succes și nimeni nu va mai trebui să-și facă griji în ceea ce mă privește.

- Te referi la prostia aceea de joc de salon? a întrebăt-o contesa pe un ton disprețitor.

- Nu este deloc o prostie. Este foarte adevărat. Tocmai ceam obținut patentul. Îl poți întreba pe domnul Winterborne.

Cu un an în urmă, Pandora concepuse un joc de salon, pe planșetă. Încurajată de domnul Winterborne, completase cererea pentru un patent pentru a putea produce și distribui jocul. Winterborne era proprietarul celui mai mare magazin universal din lume și fusese deja dispus să-i comande cinci sute de bucăți. Era convins că jocul avea un succes garantat – unul din principalele motive fiind lipsa de concurență în domeniul